

Szálljon le az Atya mennyei áldása!
Minden nép látja földednek virágait,
Gyönyörű napfényben ragyogó utcáit.

Algyó földje, balladai szépség,
Táplálja lelkedet isteni reménység!
Neveld gyermekedet minden szépre s jóra,
Tanítsd meg az őszinte, tiszta magyar szóra.
Szeressen, áldjon meg a világ Teremtője,
Ne legyél kultúrád zsúfolt temetője!

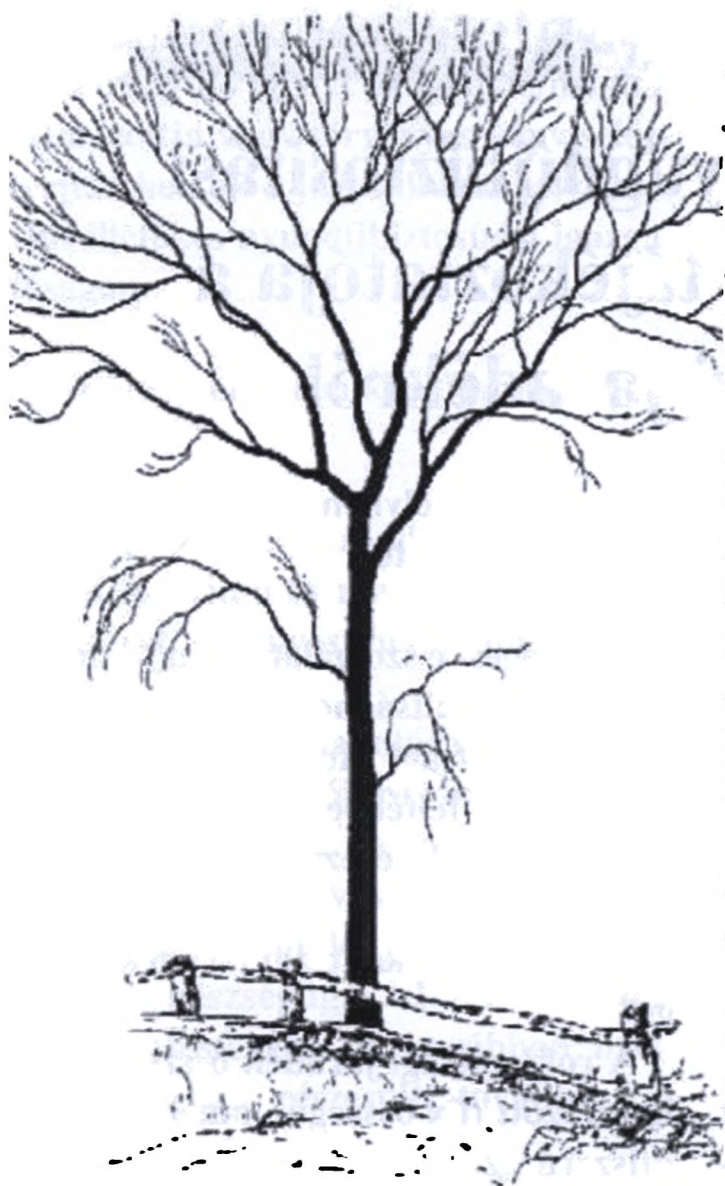
Ne gyűlöld, ne üldözd az igaz prófétát,
Hadd járja csak végig Horatius útját!
Ne gyűlölj idegent, s ne nézd bőre színét,
Ápold a szenvedőt, gyógyítsd testét-lelkét!
Szívemből felszállnak Ovidius versek,
Ó, drága szép Algyó! Őszintén szeretlek!

Terhes Gábor

Régi vakok, híres vakok

Claude Montal (a 19. század egyik legnevezetesebb vak egyénisége) 1800-ban született a franciaországi Palisse-ben. Szeme világát hat éves korában teljesen elvesztette. Ennek a körülménynek, valamint szülei igen szerény társadalmi helyzetének ellenére jóformán csak a maga emberségéből magas fokú tudásra és sokoldalú ismeretekre tett szert. Csak 17. életévében került a Párizsi Vakok Intézetébe, ahol szorgalmával annyira kitűnt, hogy 3 esztendő elmúltával különböző tárgyak tanításával bízták meg. Fáradozásával nagymértékben segítette elő Haüy iskolájában a lényegbevágó újítások egész sorának bevezetését. 1830-ban megvált az intézettől és szegény sorú gyermekeket tanított. Később felvették a párizsi zenedébe zongorahangolóknak, s mikor sikerült két különböző r-szerű hangszert összehangolnia, amivel mindenki hiába kísérletezett, a zenede tanárai őt Párizs legjobb hangolójának minősítették. Ettől kezdve megbízóinak köre napról-napra nőtt. Majd zongorakészítéssel próbálkozott. Zongorái mind tökéletesebbek lettek, olyannyira, hogy kiállításokon számos díjat, érmet nyert, 1851-ben pedig a becsületrend lovagjává nevezték ki. 1834-ben a hangolásról kiadott tanulmánya volt az első ilyen irányú szakmű. Claude Montal 1865-ben halt meg, mint a francia valamint a brazíliai császár zongoraépítője.

(Blwelt 1939) Vakok Világa 2. évfolyam 7. szám, 1939. július

"A sors úgy hozta, hogy apai nagyapám is vendéglős, a herényi Domonkos János, aki neves bognármester is volt.

A vendéglőjéhez hangulatos vegyeskereskedés tartozott, ahol a lámpabéltől a gumicukorig, a virágmagtól a nulláslisztig mindent lehetett kapni. A Domonkos-vendéglőben sokszor gyerekeskedtem.

De sokat álltam a cimbalom mellett, néztem a táncolókat! Az udvarban a kuglipályán, a nyári kertvendéglőben, télen a girlandokkal feldíszített verandán, s olykor a nagy tekintélyű, nagy munkabírású nagyanyám mellett, a vendéglő konyháján. Szomorú emlékem 1936 áprilisában a herényi Szent György napi búcsú.

Ekkor kísértük utolsó útjára búcsúsátrak és körhinták között drága nagyapámat.

Az élet egy pillanatra megállt, aztán a boltban, a vendéglőben, munkában és örömeinkben - ment tovább."

Dr. Domonkos János

Megrendülten tudatjuk mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy

DR. DOMONKOS JÁNOS
irodalomtörténész, tanár

életének 82. évében, 2012. december 25-én

– feleségének fájdalmas elvesztését követően tragikusan hirtelen –, hazatért megváltó Urához. Szeretett halottunkat a római katolikus egyház szertartásával a Farkasréti temetőben helyeztük végső nyugalomra.

*Drága emléke örökké szívünkben él.
A gyászoló család*

E-mail cím: szaboger.lev@gmail.com